

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik

w sprawie ze skargi E. P.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn.
II CSKP 993/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 kwietnia 2024 r.,

1. odrzuca skargę,

**2. zarządza zwrot od Skarbu Państwa - Sądu Najwyższego na
rzecz skarżącej E. P. kwoty 200,00 (dwieście) złotych tytułem
opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 19 lutego 2024 r. E. P. (dalej jako: „Skarżąca”), reprezentowana
przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła skargę na naruszenie prawa strony
do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem
Najwyższym (Izba Cywilna) w sprawie o sygn. akt II CSKP 993/23 (I CSK 4767/22).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość).

Autor skargi złożonej w niniejszej sprawie w bardzo lakonicznym uzasadnieniu (ok. 1 strony znormalizowanego wydruku) koncentruje się przede wszystkim na opisanu dotychczasowego przebiegu postępowania przed sądami powszechnymi oraz wniesionego środka zaskarżenia (skargi kasacyjnej), co nie ma najmniejszego związku z zarzucaną przewlekłością procedowania przed Sądem Najwyższym. W tym ostatnim zakresie podnosi jedynie: „do dnia dzisiejszego nie został wyznaczony termin rozpoznania skargi, tym samym od blisko 3 lat przedmiotowa skarga nie została rozpoznana. W oparciu o art. 12 ust. 4 Ustawy skarżąca żąda sumy pieniężnej w kwocie 5 000 zł. W świetle przytoczonych okoliczności skarga jest zasadna” (s. 3 skargi, pisownia oryginalna).

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie orzekającym, uzasadnienie skargi w żaden sposób nie odpowiada ustawowemu wymogowi przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie. Jest to tym bardziej rażące, że autorem skargi jest zawodowy pełnomocnik, który nie zadał sobie trudu choćby podstawowego zbadania niniejszej sprawy pod kątem potencjalnego zaistnienia w niej przewlekłości. Odnotować należy, że w sprawie niniejszej Sąd Najwyższy postanowieniem z 31 października 2023 r., I CSK 4767/22, przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania. W tym kontekście twierdzenie, że „do dnia dzisiejszego nie został wyznaczony termin rozpoznania skargi, tym samym od blisko 3 lat przedmiotowa skarga nie została rozpoznana” jest co najmniej niezrozumiałe.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia. Podstawą dla odrzucenia skargi był art. 9 ust. 1 ustawy o skardze

na przewlekłość. O zwrocie uiszczonej opłaty od skargi zarządzono na zasadzie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość.

[SOP]

[ał]